

7. junija 2004, je Sodišče (peti senat) v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J. Makarczyk in P. Kūris (poročevalci), sodnika, generalni pravobranilec: F. G. Jacobs, sodni tajnik: R. Grass, dne 10. marca 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Veliko vojvodstvo Luksemburg s tem, da ni sprejelo zakonov in drugih predpisov potrebnih za uskladitev z Direktivami 2002/19/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu), 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi), 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) in 2002/22/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) ni izpolnilo obveznosti iz teh direktiv.

2. Velikemu vojvodstvu Luksemburg se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 190, 24.7.2004.

SODBA SODIŠČA

(peti senat)

z dne 10. marca 2005

v zadevi C-240/04: Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Belgiji (¹)

(Neizpolnitev obveznosti države — Direktive 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES in 2002/22/ES — Elektronska komunikacijska omrežja in storitve — Neizvršitev prenosa v predpisanem roku)

(2005/C 115/16)

(Jezik postopka: francoščina)

V zadevi C-240/04, katere predmet je tožba zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, ki jo je dne 8. junija 2004 vložila Komisija Evropskih skupnosti (zastopnik: M. Shotter) proti Kraljevini Belgiji (zastopnica: E. Dominkovits), je Sodišče (peti senat), v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J. Makarczyk in P. Kūris (poročevalci), sodnika, generalni pravobranilec: F. G. Jacobs, sodni tajnik: R. Grass, dne 10. marca 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Kraljevina Belgija s tem, da ni sprejela vseh zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivami 2002/19/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu), 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi), Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) in 2002/22/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah), ni izpolnila obveznosti iz teh direktiv.

2. Kraljevini Belgiji se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 190, 24.7.2004.

SKLEP SODIŠČA

(drugi senat)

z dne 17. februarja 2005

v zadevi C-250/03 (predlog za sprejem predhodne odločbe Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia): Giorgio Emanuele Mauri proti Ministero della Giustizia Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Člen 104(3) Poslovnika — Dostop do odvetniškega poklica — Predpisi o izpitu, ki omogoča dostop do opravljanja odvetniškega poklica)

(2005/C 115/17)

(Jezik postopka: italijanščina)

V zadevi C-250/03, katere predmet je predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče z odločbo Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italija), z dne 13. novembra 2002, ki je prispel na Sodišče dne 11. junija 2003, v postopku Giorgio Emanuele Mauri in Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, je Sodišče (drugi senat), v sestavi C. W. A. Timmermans (poročevalci), predsednik senata, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk in J. Klučka, sodniki, generalni pravobranilec: P. Léger, sodni tajnik: R. Grass, dne 17. februarja 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

Členi 81 ES, 82 ES in 43 ES ne nasprotujejo pravilu, kot je to, določeno v členu 22 regio decreto legge z dne 27. novembra 1933 št. 1578/33, v različici, ki je veljala v času, ko so nastopila dejstva iz spora o glavni stvari, ki določa, da v okviru izpitov za dostop do odvetniškega poklica, izpitno komisijo sestavlja pet članov, ki jih imenuje minister za pravosodje, in sicer dva sodnika oziroma tožilca, en profesor pravnih znanosti in dva odvetnika, pri čemer slednja določi Consiglio nazionale forense (Nacionalni svet odvetniških zbornic) na skupen predlog svetov odvetniških zbornic zadevnega okrožja.

(¹) UL C 200, 23.8.2003.

Pritožba Kraljevine Švedske zoper sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (peti razširjeni senat) z dne 30. novembra 2004 v zadevi IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ob podpori Kraljevine Nizozemske, Kraljevine Švedske in Kraljevine Danske proti Komisiji Evropskih skupnosti, ob podpori Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, T-168/02, vložena dne 14. februarja 2005

(Zadeva C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Jezik postopka: angleščina)

Kraljevina Švedska, ki jo zastopa K. Wistrand, zastopnik, je dne 14. februarja 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila pritožbo zoper sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (peti razširjeni senat) z dne 30. novembra 2004 v zadevi IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ob podpori Kraljevine Nizozemske, Kraljevine Švedske in Kraljevine Danske proti Komisiji Evropskih skupnosti, ob podpori Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, T-168/02 (¹).

Pritožnik Sodišču predlaga, naj:

1. razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 2004 v zadevi T-168/02;
2. razglasi za nično odločbo Komisije z dne 26. marca 2002 in
3. naloži Komisiji plačilo stroškov postopka Kraljevine Švedske pred Sodiščem.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Švedska vlada navaja, da je Sodišče prve stopnje kršilo pravo Skupnosti v sodbi, zoper katero je vložena pritožba.

Sodišče prve stopnje je najprej pripomnilo, da pravica do dostopa do dokumentov institucij, določena v členu 2 Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije („uredba odprtosti“), zajema vse dokumente, ki jih hranijo te institucije in, kot posledica, se lahko od njih zahteva, v ustreznih primerih, da dajo na razpolago dokumente, ki izvirajo od tretjih strank, vključno in še posebej iz držav članic. Sodišče prve stopnje je poudarilo, da tako imenovano pravilo avtorstva, se pravi načelo, da ima oseba, ki je pripravila dokument, nadzor nad dokumentom in tako določa, ali je lahko razkrit, ne glede na to, kdo hrani dokument, ni bilo vključeno v Uredbo.

Sodišče prve stopnje je kljub temu zavzelo stališče, da člen 4(5) uredbe odprtosti pomeni, da za države članice velja posebno obravnavanje in da pravilo avtorstva zato velja za dokumente, ki jih pripravljajo države članice. Za utemeljitev tega stališča je Sodišče prve stopnje navedlo, prvič, da bi obveznost pridobiti soglasje iz člena 4(5) uredbe odprtosti drugače lahko postalo samo črka na papirju in drugič, da ni ne cilj ne namen te uredbe, da spreminja notranjo zakonodajo. Po mnenju Sodišča prve stopnje država članica ni dolžna navesti razlogov za kakršnokoli njeno prošnjo iz člena 4(5) uredbe odprtosti.

Švedska vlada pa ugotavlja, da v sporni določbi ali kjerkoli drugje v uredbi odprtosti ni izrecne in nedvoumne podpore v prid razlagi Sodišča prve stopnje. V teh okoliščinah nobeden od argumentov, na katerih sloni razlaga Sodišča prve stopnje, le njegova ali zajeta skupaj z drugimi, ne more predstavljati razloga za neupoštevanje temeljnega pravila, na katerem temelji uredba odprtosti. V skladu z uredbo institucija, ki hrani dokument, presodi o tem, ali naj bo dokument razkrit. Če ni uporabljiva nobena od izjem od pravila razkritja iz člena 4(1, 3) uredbe odprtosti, je treba dokument razkriti. Obveznost pridobiti soglasje iz člena 4(5) uredbe odprtosti je procesno pravilo, ki bi služilo svojemu namenu tudi, če države članice ne bi imele absolutne pravice veta. Odsotnost pravice veta pa tudi ne povzroči kakršnekoli spremembe notranje zakonodaje.

V skladu z uredbo odprtosti je lahko sprejeta odločitev zavrniti dostop do dokumenta le na podlagi ene od izjem, določenih v členu 4(1, 3). Če zadevna država članica ne navede razlogov za svojo zavrnitev razkritja dokumenta, s tem povzroči tveganje, da institucija ne bo mogla ugotoviti, da obstaja posebna potreba po zaupnosti, ki lahko predstavlja razlog, da se dokumenta ne razkrije v skladu z izjemami od pravila razkritja uredbe odprtosti.